

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. Гж1. 2005/11
Дана: 06.06.2012. година
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду у већу састављеном од судија Боривоја Гајића као председника већа, Даниловић Стојковић Јасмине и Љиљане Влајковић Смук као чланова већа, у правној ствари тужиоца **Л. Р.** из К. кога заступа Т. А. дипл. правник по пуномоћи, против туженог „**Л. Н. С.**“ **А. Д. ЗА П. И С.** из Н. С. кога заступа М. К. адвокат из Н. С., ради поништаја решења о престанку радног односа и накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Саду посл. бр.П1.7992/2010 од 07.06.2011. године, на седници већа одржаној дана 06.06.2012. године донео је следећу:

ПРЕСУДУ

ЖАЛБУ тужиоца као неосновану **ОДБИЈА** и пресуду Основног суда у Новом Саду посл. бр. П1. 7992/2010 од 07.06.2011. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Првостепеном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење директора туженог број ... од године као и одлука управног одбора туженог број од године и да се наложи туженом да по правоснажности пресуде врати тужиоца у радни однос на неодређено време и распореди га на радно место на ком је радио до доношења решења о престанку радног односа или на друго радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима. Одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му по основу накнаде штете у висини изгубљене зараде за период од септембра 2001. године до јула 2006. године исплати износе ближе означене у изреци пресуде са законском затезном каматом на сваки тај износ од доспелости па до исплате, као и да на те износе уплати за тужиоца доприносе за ПИО, као и да се обавезе тужени да по основу накнаде штете, почев од августа 2006. године па до враћања на рад исплати тужиоцу изгубљену зараду и друга примања, која би тужилац остварио да је радио у наведеном периоду, за сваки месец појединачно, са законском затезном каматом од доспећа до исплате. Обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове поступка у износ у до 286.875,00 динара у року од 8 дана под претњом извршења.

Против наведене првостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену жалбу, побијајући је из свих разлога предвиђених у чл. 360 став 1 тачка 1 до

3 ЗПП-а, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и тужбени захтев у целости усвоји или укине и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на жалбу тужени је навео да је жалба неоснована и предложио да се иста одбије, а тужилац обавезе да туженом надокнади трошкове поступка.

Жалба није основана

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби и пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП-а и правилну примену материјалног права, сходно одредби чл. 372 ст. 2 ЗПП-а, овај суд налази да је побијана пресуда донета без битних повреда одредаба парничног поступка и да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд правилно применио материјално право.

У току првостепеног поступка између осталог је утврђено да је тужилац био запослен код туженог. Дана године директор туженог је донео решење број ... којим се тужилац оглашава кривим што је невршењем, немарним и несавесним обављањем својих радних обавеза у заједници и по претходном договору са М. Ј. из П. и С. С. из К., у ноћи између ...и године у намери да себи прибаве противправну имовинску корист из круга туженог, најпре тражио купца за сојину сачму, а потом учествовао у одузимању 18,9 тона сојине сачме у вредности укупно 292.005,00 динара, на тај начин што је С. својим камионом са прикључним возилом ушао у круг туженог, где му је М. Ј. радник „Т. Н. С.“ иако се његов камион није налазио на списку возила за утовар сојине сачме и без докумената-одваге из усидреног брода истоварио у камион са приколицом 18,9 тона сојине сачме, а одмах затим тужилац као лучко складишни радник, који је имао сазнања и унапред договорио његов долазак и продају сојине сачме, омогућио да без обавезног вагања изађе из круга туженог и одвезе сојину сачму до Д., где је по унапред постигнутом договору продата В. Р.. Истим решењем, тужилац је оглашен кривим што је својим учешћем и активним радњама-уговарањем транспорта 18,9 тона сојине сачме и цене транспорта, те њеног противправног присвајања и продаје са С. и В., дана и године нанео штету и тешко повредио углед туженог као његов запослени, чиме је учинио теже повреде радних обавеза из члана 101 став 1 тачка 1., 2. и 10. Закона о радним односима РС, односно неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних дужности, незаконито располагање средствима и нецелисходно и неодговорно коришћење средстава рада, те сходно одредби члана 13 тачке 1., 2. и 3. Правилника о дисциплинској одговорности и тежу повреду радних обавеза из члана 101 став 1 тачка 5 Закона о радним односима-злоупотреба положаја и прекорачење овлашћења, те му је изречена мера престанка радног односа. У образложењу горе наведеног решења наведено је да су током дисциплинског поступка изведени докази читањем писмених исправа из кривичног предмета Окружног суда у Новом Саду посл. бр. К. 201/2001, дисциплинског списка и саслушањем сведока од којих је посебно значајан исказ сведока С. С., који недвосмислено потврђује да га је пре преузимања сојине сачме контактирао тужилац и са њим договорио превоз ове сачме, као и исказ сведока Д. Д., који у кривичном поступку недвосмислено изјављује да га је пре спорног догађаја назвао тужилац и питао да ли је слободан да нешто превезе својим камионом, те да ли зна неку муштерију којој треба соја, на чега се он сетио В. Р., коме је стварно и продата сојина сачма. Утврђено је да је дана године У. о. туженог донео одлуку којом одбија приговор тужиоца на наведено решење о престанку радног односа. У образложењу је наведено да је дисциплински орган пре свега непосредно примењивао Закон о радним односима, те да тужилац никада није захтевао уручење текста Правилника о дисциплинској одговорности. Тужилац је одбио да изнесе своју одбрану

и у кривичном и у дисциплинском поступку, али је користио право на одбрану ангажујући браниоца у дисциплинском поступку, али је и поред тога одбио да изнесе потпуну одбрану и објасни своју улогу у спорном догађају. Наведено је да је чињенично стање у дисциплинском поступку због строгих рокова за вођење овог поступка, а због чињенице да тужилац није изнео своју одбрану, да највећи део сведока нису радници туженог и да не постоји механизам њиховог довођења, само делом спроведен читањем свих доказа изведених у предмету Окружног суда у Новом Саду посл. бр. К 201/2001, као и да је током дисциплинског поступка доказана дисциплинска одговорност тужиоца у потпуности, односно да је тужилац активно деловао у организовању противправног присвајања количине од 18,90 тона сојине сачме, те да тужиочево присуство на раду и наводно редовно обављање радних задатака извесно не може бити оправдање.

Утврђено је да је тужилац у ноћи између .. и године радио на утовару робе, и то кукуруза и сојине сачме, на тај начин што је радио са аутомобилом који је имао кашику за утовар робе, односно за гурање робе. Роба се из бродова, односно баржи утовара дизалицом у кош, па се потом из тог коша претовара у камион отварањем левка на кошу и тада се и одређује количина робе која се утовара у камион. Када на баржи остане мала количина робе која не може да се утовари дизалицом у кош, радници би позивали тужиоца да аутомобилом са кашиком прикупи робу на једно место, након чега виљушкар захвати тако прикупљену робу и даље са њом врши утовар. Те ноћи М. Ј. запослен у „Т. Н. С.“ АД, предузећу које је обављало послове истовара сојине сачме са бродова на камион, контролисао је утовар сојине сачме у камионе и без његовог присуства се није смела утоварати сачма у камионе, чак и када би кратко време био одсутан из оправданих разлога, што је била пракса и претходних дана, не само те ноћи. М. Ј. се приликом истовара налазио поред брода са ког би се истоварала сојина сачма и од возача камиона у који се утовар врши би узимао папире и на основу истих запосленима код туженог који раде на крану и кошу издавао наредбе колико робе треба да се утовари у камион. Након утовара возачу камиона би издавао потребне папире, а његов задатак је био и да врши попис камиона у који је роба утоварена. Сваки камион који је те ноћи улазио у Луку, што је била пракса и претходних ноћи, би на улазу био прегледан и изваган, уколико се налази на списку који је саставио „Т. Н. С.“ АД, а након пријема потребних папира камион је упућиван на утовар робе. Исти списак као и код вагара налазио се и код радника „Т. Н. С.“ АД који се налазио на утовару робе, те би након вагања камиона раднику „Т. Н. С.“ АД радио везом било јављено да је пристигао камион. Камион је након утовара опет мерен на ваги и тада се од папира возачу камиона издаје отпремница са којом иде на одредиште. Претходног дана, односно године тужилац је у договору са М. Ј. покушао да нађе превозника који би камион сојине сачме илегално изнео из Луке и робу довезао до одредишта, те је позвао Д. Д., превозника. Међутим, како он у то време није био слободан, исти је тужиоца упутио на С. С., који је пристао да за тадашњих 700 немачких марака превезе сојину сачму из Луке до места одредишта. Приликом телефонског разговора са Д. Д., тужилац га је питао да ли познаје некога коме је потребна сојина сачма и исти је тужиоца упутио на В. Р. из Д. и контактирао са њим, а који је пристао да по већој цени откупи сојину сачму, с обзиром да му је обећано да је не мора исплатити по пријему, већ да исплату може одложити на извесно време. Истога дана приликом уговарања посла, тужилац и С. С. су се нашли у центру К., када су се договорили да С. тога дана дође у Луку на утовар и то после 2 часа после поноћи, када је у Луци мања гужва на утовару. Тужилац том приликом С. није рекао ништа везано за обавезу вагања камиона пре и после утовара, нити да је приликом пријема отпремнице потребно да се камион извага. С. С. је у Луку дошао нешто пре поноћи и стао у ред иза камиона за које је сазнао да чекају на утовар робе, при чему претходно није измерио камион, већ је прошао поред ваге, а

када је око поноћи дошао на ред за утовар робе у пролазу је срео тужиоца и јавили су се један другом. Негде око поноћи С. С. је позвао Д. Д. и поново тражио да му да адресу В. Р. и том приликом му је рекао да је на утовару и да чека да добије папире. Након утовара робе С. С. је пришао М. Ј. који му је узео личне податке и дао му отпремницу према којој је робу требало да превезе до Д.

Тужилац је поводом ових догађаја испитиван од стране радника СУП-а и на детектору лажи је признао извршење кривичног дела, односно признао је да је контактирао Д. Д. ради превоза који га је најпре упутио на С. С., а затим на В. Р. ради откупа, као и да је истргао отпремницу из блока, која је пратила камион са украденом робом. Због овог догађаја директор туженог је дана године саставио захтев за покретање дисциплинског поступка дисциплинском органу туженог због основане сумње да је тужилац учинио повреду радних обавеза из члана 101 став 1 тачка 1, 2 и 10 Закона о радним односима, из члана 13 тачка 1, 2 и 3 Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности, јер је у заједници и по претходном договору са М. Ј. и С. С. одузео 20 тона сојине сачме вредности 400.000,00 динара. Тужиоцу је стављено и на терет да је учинио тежу повреду радних обавеза из члана 101 став 1 тачка 5 јер је покушао да противправно присвоји робу-сојину сачму и тиме нанео штету и тешко повредио углед туженог код кога је запослен. На основу решења директора туженог бр. од године тужилац је због овог догађаја привремено удаљен са рада до коначности одлуке о његовој дисциплинској одговорности, те је одређено да ће му се исплаћивати накнада зараде у висини 1/3 зараде коју је остварио у месецу привременог удаљења. Усмене јавне расправе пред дисциплинским органом туженог одржане су у више наврата због тога што позивани сведоци нису приступали саслушању, као и због одсуства синдикалног представника. Седница управног одбора туженог одржана је дана године са дневним редом разматрања приговора тужиоца од године против решења директора туженог бр. од године и том приликом је донета одлука бр. којом је приговор тужиоца одбијен.

Против тужиоца, М. Ј. и С. С., због наведених догађаја је покренут кривични поступак који је обустављен због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења.

То и такво чињенично стање првостепени суд је утврдио на основу оцене изведених доказа у смислу члана 8 ЗПП-а, па дату оцену изведених доказа по том суду прихвата и овај другостепени суд и на њу упућује.

Одлучујући о захтеву тужиоца за поништај решења директора туженог којим је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанка радног односа број ... од године, као и поништај одлуке Управног одбора туженог број од године којом је потврђено наведено решење, те исплате накнаде штете у висини изгубљене зараде због доношења наведених решења, а полазећи од напред наведеног, правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд, а применом одредби члана 88, члана 101 став 1 и члана 108 тачка 13 Закона о радним односима („Сл. Гласник РС“ бр. 55/96 са изменама и допунама) и одредбе члана 13 Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности код туженог од 28.07.1993. године, стао на становиште да је тужбени захтев тужиоца неоснован из разлога јер је несумњиво утврђено да је тужилац извршио повреде које му се стављају на терет, а решење којим је тужиоцу радни однос престао донето у законом предвиђеној процедури.

Код несумњивог утврђења да је тужилац починио повреде радне обавезе које су му стављене на терет, без утицаја су жалбени наводи тужиоца којима се описује догађај

који је претходио престанку радног односа тужиоца, односно којима се указује да је стање ствари било другачије од утврђеног у првостепеном поступку, обзиром да такви наводи нису базирани на конкретним доказима, већ на произвољним тврдњама тужиоца.

Позивање тужиоца у жалбу на уговор о обављању надзора над дистрибуцијом робе, закљученог између С. м. п., С. з. за б. и ж. г. ресурсе, са једне стране и „Т. Н. С.“ АД са друге стране дана 25.06.2001. године и указивање на обавезе које је „Т. Н. С.“ АД имао код вршења послова претовара сојине сачме, су такође без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари, обзиром да се у конкретном случају ради о оцени законитости акта по основу којег је тужиоцу престао радни однос код туженог, а за који је у току поступка утврђено и да је донето у законом предвиђеној процедури.

Надаље, неосновани су жалбени наводи да тужилац критичне вечери није предузео ни једну радњу која би чинила обележје тежих повреда радних обавеза које му се стављају на терет, односно да првостепени суд произвољно закључује да је тужилац неблаговремено, несавесно и немарно извршавао радне дужности, незаконито располагао средствима и нецелисходно и неодговорно користио средства рада, као и да је злоупотребио положај и прекорачио овлашћења. Супротно наведеним жалбеним разлозима, правилно је првостепени суд у току поступка на несумњив начин утврдио да је тужилац несавесно извршавао своје радне дужности критичне вечери на начин што је као запослени код туженог, уместо да према роби чији утовар је те ноћи вршио тужени за свог клијента, а за који утовар је био задужен тужилац, поступа са пажњом доброг домаћина, односно да води бригу о роби и ефикасном утовару робе за клијента, поступао несавесно на начин што је организовао бесправно одузимање веће количине робе-сојине сачме, нашао купца за ту робу, који је требао да му исплати већу цену од тржишне, јасно је да је тужилац на наведени начин учинио теже повреде радне обавезе, уз више радњи извршења. Надаље, иако роба која је бесправно одузета није у својини туженог, сојина сачма чију крађу је те ноћи организовао тужилац и који је учествовао приликом крађе исте је у власништву пословног партнера туженог. Самим тим, тужилац је учествовао у крађи робе за коју је био одговоран тужени и чију вредност би морао да надокнади да није открио извршење наведене противправне радње тужиоца. Са друге стране, тужилац је својим поступањем угрозио углед туженог, обзиром да је његов запослени извршио крађу робе пословног партнера туженог, а за коју робу је управо тужени био задужен. Повреду радне обавезе која се састоји у злоупотреби положаја и прекорачења овлашћења тужилац је извршио на начин што је искористио своје радно место и свој положај код туженог, односно искористио сазнања која је имао ради обављања свог радног места и на основу тих сазнања организовао да С. С. бесправно и мимо прописа уђе у круг предузећа туженог, без одласка на контролну вагу, напуни камион сојином сачмом и потом неопажено изађе из круга са робом за коју нема овлашћење да је изнесе и преда трећем лицу.

Неосновано се жалбом тужиоца указује да изрека пресуде противречи разлозима пресуде, да у њој нису наведени разлози о битни чињеницама и да о битним чињеницама постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у току поступка и самих тих исправа или записника и изведеним доказима, односно да је захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12 ЗПП-а. Наиме, првостепена пресуда је јасна и разумљива, садржи све разлоге о одлучним чињеницама за пресуђење, будући да је првостепени суд јасно и прецизно образложио одбијање тужбеног захтева и у том смислу је утврдио све релевантне чињенице за правилну примену материјалног права.

Правилно је првостепени суд применом одредби члана 146, 149 став 1, 150 и 159 став 1 ЗПП-а одлучио о трошковима поступка. Жалба тужиоца не упућује конкретизоване примедбе на одлуку о трошковима поступка.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца, али их није прихватио сматрајући да нису од значаја за другачије одлучивање у овој правној ствари.

С обзиром да не стоје жалбени разлози због којих тужилац побија првостепену пресуду, као ни разлози на које овај суд пази по службеној дужности, жалба тужиоца је одбијена, а првостепена пресуда потврђена на основу одредбе члана 375 ЗПП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Боривоје Гајић с.р.

Зто:

Напомена

Рев2 950/2012 20.01.2013 године одбијена као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2005/11.

ГОРДАНЕ ОВА ОДЛУКА СЕ ВЕЋ НАЛАЗИ НА САЈТУ. КАКО ЈЕ ПОТВРЂЕНА ОД СТРАНЕ ВРХОВНОГ КАСАЦИОНОГ СУДА ОВУ ОБЈАВИТЕ, ЈЕР СЕ НА ЊОЈ НАЛАЗИ НАПОМЕНА СА БРОЈЕМ РЕВИЗИЈЕ, А ОДЛУКУ ГЖ1 2005/11 обришите. Поздрав.